

Een duik in de vakgroep

Sinds afgelopen oktober ben ik parttime bezig met mijn Bachelor Eindproject (BEP). Bij de vakgroep Quantum Transport aan de TU Delft werk ik mee aan een entanglement-opstelling, waarmee tweedeaarsstudenten straks een aantal metingen kunnen gaan doen, onder anderen een Bell-test.

Al tijdens de eerste afspraak met mijn begeleiders viel mij de sfeer in de vakgroep op. Er lopen veel 'verstrooide professors' rond die naast hun grote passie, onderzoek doen, toch ook wel wat organisatieplicht hebben.

Onderzoek doen kunnen deze mensen buitengewoon goed. Dit gaat met toewijding en overgave. Een blik in het lab levert onder andere veel PhD'ers, een ervan bezig een opstelling in elkaar te zetten, deze roept af en toe iets, waar anderen, zonder hun blik van een grafiek af te wenden, dan af en toe antwoord op geven. Je voelt je in zo'n lab heel dichtbij de kern van de wetenschap.

Ook aan de koffietafel is de wetenschap het onderwerp van gesprek. Ze delen een passie, die ze met weinigen kunnen delen. De koffietafel is het belangrijkste sociale middel in de vakgroep. Er is bijna dagelijks een reden voor taart: een verjaardag, afstuderen of promotie, een baby. Hiervoor laten velen hun onderzoek even voor wat het is om de gelukkige te feliciteren. Stiekem denk ik dat er aan de koffietafel wel de beste oplossingen gevonden worden.

Veel van de onderzoekers voldoen aan

MAAK OOK UW EIGEN VERSTROOIDE PROFESSOR!!! (IN 3 SIMPELE STAPPEN)

STAP 1:

KNIP AFBEELDING UIT LANGS DE STIPPELLIJK.

STAP 2:

KNIP AFBEELDING IN ZO KLEIN MOGELIJKE STUKJES. CREATIVITEIT TIJDENS DIT GEDEELTE HEEFT INVLOED OP UITVOERING VAN STAP 3

STAP 3:

VERZAMEL ALLE STUKJES EN VERSTROOI DEZE IN EEN RUIMTE OF OPENBARE PLEK NAAR KEUZE.

© Martijn van Roover

meer kenmerken van de 'verstrooide professor' dan alleen goed onderzoek doen. Het organisatietalent is af en toe ver te zoeken. Het is meestal moeilijk een afspraak met ze te maken: wanneer je begeleider verdiept is in zijn eigen bezigheid, is er geen enkel tijdsbesef. Het verlies van tijdsbesef zorgt er ook voor dat veel onderzoekers tot laat in de avond op de faculteit zijn. Wat weer tot gevolg heeft dat de afdeling tot een uur of tien 's ochtends volledig uitgestorven is.

Ik merk tijdens deze duik dat het 'verstrooide professor'-leven mij wel bevalt. Wanneer je bezig bent met meten of uitlijnen, is het verschrikkelijk weg te moeten gaan voor een college of project.

Juist op die momenten lijkt er namelijk altijd vooruitgang te zitten in het werk waar je mee bezig bent. En anders, als het uitzichtloos lijkt, wil ik het toch graag nog eens proberen. Daarbij komt dat de anderen, de fulltime onderzoekers, wel gewoon door kunnen gaan. En het idee een doorbraak, hoe klein ook, te missen, kan ik toch moeilijk accepteren.

Al met al is zo'n duik in een vakgroep een hele ervaring, vanwege

de wetenschap, maar ook vanwege de bijzondere omgeving.

Julia Cramer (22 jaar) studeert sinds 2007 Technische Natuurkunde in Delft. Volgend jaar hoopt ze in Zurich aan haar master te mogen beginnen. Naast haar studie vindt ze het leuk om voor tijdschriften te schrijven over wetenschap.

julia.cramer@gmail.com